

2. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні: Закон України від 16.07.1999 № 996-XIV (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/996-14>

УДК 657.92:631

ПРОБЛЕМИ ОЦІНКИ БІОЛОГІЧНИХ АКТИВІВ ЗА СПРАВЕДЛИВОЮ ВАРТІСТЮ

А. П. Гладенька

*ІФНТУНГ вул. Карпатська, 15, м. Івано-Франківськ, 76019,
e-mail: anya_h@i.ua*

Впровадження ринкових відносин в Україні, поява нових господарських структур різних форм власності, розвиток міжнародних економічних зв'язків зумовлюють необхідність удосконалення обліку і контролю як складової частини економічної інформації, необхідної для управління в державному і недержавному секторі сільськогосподарського виробництва на всіх рівнях.

Біологічні активи як засоби виробництва сільськогосподарської продукції відіграють важливу соціально-економічну роль у забезпеченні розвитку економіки в цілому та аграрного сектора зокрема. Тому розробка та впровадження стандарту, який регулює облік лише активів сільського господарства, є актуальними й обґрунтованими. Разом із тим, як свідчить практика, запроваджені П(С)БО 30 «Біологічні активи» нові методологічні засади бухгалтерського обліку викликали численні труднощі облікової роботи та не набули поширення у сільськогосподарських підприємствах країни. Однією з причин цього є недостатнє наукове дослідження та відсутність практичних роз'яснень щодо застосування окремих положень стандарту. [1]

Однією із основних проблем в обліку біологічних активів є питання їх оцінки за справедливою вартістю. П(С)БО 30 «Біологічні активи» передбачено, що справедлива вартість біологічного активу ґрунтується на цінах активного ринку. За наявності кількох активних ринків біологічних активів і сільськогосподарської продукції їх оцінка ґрунтується на даних того ринку, на якому підприємство передбачає продавати біологічні активи та/або сільськогосподарської продукції [1, с. 13].

За відсутності активного ринку їх справедлива вартість визначається:

1) за останньою ринковою ціною операції з такими активами (за умови відсутності суттєвих негативних змін у технологічному, ринковому, економічному або правовому середовищі, де діє підприємство);

2) за ринковими цінами на подібні активи, скоригованими з урахуванням індивідуальних характеристик, особливостей або ступеня завершеності біологічних перетворень активу, для якого визначається справедлива вартість;

3) за додатковими показниками, які характеризують рівень цін на додаткові біологічні активи та сільгосппродукцію, наприклад, за вартістю сільськогосподарської чи іншої продукції, яка може бути отримана при припиненні процесів життєдіяльності біологічних активів (тварини можуть

оцінюватися за вартістю м'ясопродуктів) [2].

Враховуючи викладене, при визначенні справедливої вартості біологічних активів і сільськогосподарської продукції пропонується застосувати таке правило: справедлива вартість біологічного активу та сільськогосподарської продукції дорівнює ціні цього активу чи продукції на активному ринку у відповідному звітному (розрахунковому) періоді. Звітним періодом може виступати квартал, півріччя, рік. Якщо на підприємстві щомісяця визначатимуть справедливу вартість всієї номенклатури біологічних активів та сільськогосподарської продукції, то розрахунковим періодом буде плановий місяць.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи»// Школа бухгалтера. – 2006. –№4 – С.12 –14.
2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку біологічних активів і сільськогосподарської продукції за ринковою (справедливою) вартістю // Облік і аудит.- № 1.- 2008 . – С. 5-22.

УДК 657

РОЗВИТОК БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ НА ОСНОВІ КОНЦЕПЦІЇ ДОДАНОЇ ВАРТОСТІ

С.Ф. Голов

МІМ-Київ, вул. Шулявська, 10/12В, м. Київ, Україна, 04116,

e-mail: Golov@mim.kiev.ua

Вартісно-орієнтоване управління сучасним бізнесом привертає все більшу увагу до показників, які характеризують реальне зростання вартості для акціонерів. Поряд з тим, соціальна відповідальність бізнесу заохочує звітування про його внесок у розвиток суспільства, зокрема створення та розподіл доданої вартості.

В різні періоди часу було здійснено спроби запровадити звітність на основі концепції доданої вартості, економічної доданої вартості та інтегрованої доданої вартості.

Хоча додана вартість первісно розглядалась як макроекономічний показник, її успішно застосовують на мікроекономічному рівні в контексті соціальної звітності. Згідно з теорією підприємства [1], корпорація є соціальним інститутом, діяльність якого спрямована на задоволення потреб широкого кола зацікавлених осіб (власників, працівників, позикодавців, уряду, громадськості тощо). Виходячи з цього діяльність підприємства оцінюється показником вартості, доданої до продукту за допомогою капіталу і праці, яка підлягає розподілу і відображає внесок підприємства у розвиток суспільства. Тому пріоритетним в цій концепції є звіт про додану вартість (value-added statement), який наразі добровільно складають окремі компанії на додаток до звіту про фінансові результати (сукупний прибуток).

Чутливість прибутку до впливу людського чиннику обумовила використання в управлінні підприємствами економічної доданої вартості.

Показник EVA визначається як різниця між операційним прибутком після оподаткування і вартістю капіталу, який є добуток інвестованого